
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 11/2016 | NOVEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE, KOOLIPERE!

Kätte on jõudnud vast aasta kõige hullumeelsem periood, kus koolitöö on tulise hooga käima lükatud ja elutempo püüab kõigest väest sellega sammu pidada. Sellega seoses meenub tihti paradoks – kui sul on valida unetundide, (õppe)töö ja reaalse vaba aja vahel, siis millisest neist oleksid valmis loobuma? Ilmselgelt kõigiks kolmeks aega ei jätku. Seistes juba pea igapäevaselt dilemmade ees, mida nõuavad valikud lugeda Dostojevski “Idiooti” une arvelt või vastupidi, kirjutada uurimistööd või lubada endale üks kohv ja kook kohvikus lihtsalt sellepärast, et jõudsin keemia kontrolltöö tunnis isegi õigeaegselt valmis, või võtta endale üks täiesti vaba päev keset kogu seda näilist kaootilisust, mõtlen ma sellele päris tihti.

Kõik taandub lõpuks meie endi valikutele ja mida meie oma eludes tähtsustame. On neid, kelle jaoks on otsustamine imelihtne, sest nende prioriteedid on juba selgelt välja kujunenud. On neid, kelle jaoks tundub praeguseni kirjeldatud olukord ülepaisutatud ja küllaltki mõttetu kompleks. Võib-olla pole neile elu veel suuremaid takistusi ja dilemmasid ette andnud või nad enam lihtsalt ei hooli. Kuid on ka neid äärmuste vahet, kes, veri ninast väljas, pingutavad, et igale poole jõuda ja kõike laitmatult teha. Perfektsionistid peavad alatasa langetama valikuid millegi arvelt. Sellegipoolest tasuks endale ka kõige tumesinisemal päeval meelde tuletada, et ideaalset õpilast ei eksisteeri. Õpilast, kes õpib laitmatult, panustab regulaarselt kooliellu, käib trennis, kinos ja kohvikus, loeb kohustusliku kirjanduse otsast lõpuni läbi ning tõenäoliselt sööb ja magab ka nende tegevuste vahepeal – sellist üliinimest pole olemas. On kulunud tõde, et ebarealistlike standardite ja utopiate loomine endale vaid kahjustab pikemas perspektiivis sinu vaimset tervist ja tegutsemiskirge. Milleks ometi? Vastus on ju ilmselge – neid pole vaja endale luua.

Hea reaalkas, oska sinagi ka novembrikuu hullumeelses tuhinas astuda korra elu kiirrongilt maha, seada endale kindlad prioriteedid ja reaalselt teostatavad eesmärgid ning tuletada aeg-ajalt meelde, et täiuslikkust taotleda on ajaraisk. Ole lihtsalt parim versioon endast ja see on juba rohkem kui väga hea.

Pidagem vastu!

MIREL

ENNUSTAJATE PANUS REAALKOOLI ÕPILASTE MOTIVEERIMISEL

Varsti on kätte jõudmas jõulud ning aasta lõpp, kuid enne seda tuleb veel vastu pidada mõni nädal kooli. Olen avastanud, et mulle on sellel raskel ajal toetavaks kaaslaseks astroloogia. Mõni aasta tagasi alustasin ühe huvitava traditsiooniga. Kui enamik inimesi uurib tähetarkade¹ aastaennustusi aasta alguses, siis minule pakuvad need huvi detsembris. Igor Mangi väide, et 2016. aastal tekkinud pingeline olukord rahuneb aasta teisel poolel, pani mu muhelema õige mitmeks päevaks. Samas panevad tähed mind vahel ka muretsema, härra Mangi tõi välja, et maailm otsib uut korda, ning see tuleb kõrgemalt tasandilt. Kas praegused maailma juhid on saadetud meile kõrgemalt? Kas see kõrgem võim soovib panna meid proovile või teha meie üle nalja? Kas on võimalik, et need uue korra loojad korraldasid kõrgemal tasandil midagi sellist, mis põhjustas nende välja viskamise ning nad kehtestavad end nüüd siin madalamal tasandil? Kas uue korra korraldajad on kauaoodatud ühendajaks (((meie²)))³ ja teiste vahel?

Ennustamisest rääkides tunnen ma Rahumeelsete Erudeerituse Kaitsjate presidendina kohustust selgitada teadust ennustamise taga. Meie aju ennustab tulevikku pidevalt. Palli püüdes teevad silmad ning aju koostööd, et liigutada käed sinna, kus pall mõne aja pärast on. See võib toimuda refleksina või püüdmisele

keskendudes. Palli püüdmise ehk palli asukoha ennustamise edukus sõltub eelkõige teadmistest, kogemustest ning silmanägemisest. Loogiliselt võib võrrelda teadlikku palli püüdmist muu ennustamisega, kõik oleneb vaid teadmiste, kogemuste ning silmanägemise tasemest. Meie kool on sellise mõttekäigu järgi kõrgel tasemel ennustajate koolitaja. Reaalkooli legendaarsed õpetajad aitavad täiendada teadmiste pagasit. Kogemuste saamist saab kiirendada, haardes kinni mõnest Reaalkooli ohrtest võimalustest. Nägemisvõime arendamiseks on tänapäeval mitmeid tehnoloogilisi vahendeid, kuid isiklikult eelistan puhvetist saadavat naturaalselt porgandit, milles sisalduv beetakaroteen muudetakse inimese kehas silmade tervisele vajalikuks A-vitamiiniks.

Kui sa oled leidnud end mõtlemast, milleks vajad haridust, miks just Reaalkool, siis vastus on lihtne. Reaalkool annab sulle kõik võimalused, et saada gümnaasiumi lõpuks selgeks ennustamise põhitõed, ja kes ei tahaks osata näha tulevikku.

¹Pole mõeldud astronoom

²Mikael ja Uku oktoober 2016

³Alt-right meedia kasutab kolmekordseid sulge juutide märgistamiseks

KARL-ANDER KASUK
REKi president

G5 HEATEGEVUSKONTSERT

Juba **9. detsembril** algusega **kell 18** toimub Prantsuse Lütseumis heategevuskontsert, kus esinevad ka Reaalkooli andekad. Meie superstaarid Parabol ja Klassivanema Bänd ootavad kõiki reaalkaaslaste omadele kaasa elama. Kontsert on

vaheajaga ning vaheajal saab osta maitsvaid piparkooke ja sooja teed. Piletihind on täpselt nii palju, nagu süda ütleb. PS! Tegu on heategevuskontserdiga ja kogu annetatud tulu läheb Eesti Laste Südamele. Näeme Lütseumis!

KOHTUMINE MARINA KALJURANNAGA

LIIS HIIE 132C

Sellel õppeaastal on õpetaja Somelar päris mitmes 12.C ühiskonnaõpetuse tunnis loobunud võimalusest rääkida ning andnud sõna Eesti poliitikutele. Novembri esimesel kolmapäeval jõudis me majja Marina Kaljurand, kes poliitikuks end küll ei pea, kuid keda teame kui diplomaati, endist välisministrit ning presidendikandidaati. Seekord polnud meie klass tunnis üksi – liitusid ka 11.C ning 12.A. Külaline astus puupüsti täis auditooriumisse naerusui ja silmis sära, luues sellega vaba ja õdusa vestluskeskkonna.

Kaljurand avas meie selle aasta tähtsaimaks (vähemalt enne valitsusevahetust) poliitsündmuseks olnud presidendi-valimiste telgitaguseid. Ta tõi välja aspektid, mis häirisid teda presidendikampaania ning selle meediakajastuse juures. Tema arvates ei pööratud piisavalt tähelepanu olulisele, rohkem keskenduti tema koertele, Diori kotile ning kodakondsusele. Kõige selle üle ei peljanud Kaljurand nalja visata, ta ironiseeris isegi oma töötuse teemal. Seejuures kinnitas ta meile, et

tegutseb aktiivselt edasi. Välismaal loengute andmise kõrval kavatseb ta tegeleda Eestis tema hinnangul kõige põletavamate probleemidega.

Ühe sellise keerdküsimusena tõi Kaljurand välja Eesti venelaste integratsiooni ja probleemi tõsiduse eriti Ida-Virumaal, ta rõhutas olukorraga tegelemise tähtsust. Paljudel vene noortel on raske, sest nad pole võimelised eestikeelse õppetööga toime tulema. Tekkinud on olukord, kus õpetaja peab seletama teemat kõigepealt eesti keeles, sest nii ütleb seadus, ja seejärel vene keeles, et õpilased päriselt aru saaksid. Kaljurand toonitas eesti keele õpetamise olulisust juba lasteaias, et lapsed hiljem koolis hakkama saaksid ning omandaksid parima võimaliku hariduse. Kaljurand kutsus meid üles suhtlema vene koolide noortega – lõimumisprotsessi lihtsustamisele saab sel viisil kaasa aidata igaüks.

Loengu käigus juhtis Kaljurand tähelepanu elutingimuste erinevustele Eestis. Presidendikampaania jooksul külastas ta erinevaid maakohti, kus eluolu on hoopis

teistsugune kui Tallinnas. Ta tõi näite vallast, mis on uhke pensionäridele pakutava 20-eurose aastatoetuse üle. Summa, mille eest saab vanalinna kohvikutes viis tassi sooja jooki. Lisaks jagas Kaljurand oma kogemust Päikeselaagriga, mis on vähekindlustatud perede lastele korraldatav suvelaager. Tallinna kesklinnas, ühes Eesti parimas koolis, kus enamiku õpilaste vanemad on edukad ja kelle pered majanduslikult kindlustatud, ei suuda noored vahel aduda, et mitte kõigi elu pole selline. Teiste nägemine enda ümber on aga äärmiselt tähtis, eriti selles majas, kust sirguvad tulevased peaministrid ja tipp-poliitikud, kelle ülesanne on aidata tagada hea põli kõigile meie riigis. Ka neile, kes on hädas ja kelle hää ühiskonnas nii valjult ei kõla.

Tund läks linnulennul, Marina Kaljurand võlus nii oma soojuse kui ka teadmistega. Veel enne, kui ta uksele kõigile südamlukult naeratades head aega soovis, vastas ta viimastele küsimustele ja pani meile südamele, et teeksime elus kõike kahetsemata ning viiksime alustatud asjad pea püsti lõpuni. Väärt nõu.

MARINA KALJURAND JA TÄIS AUDITOOORIUM
FOTO: ERAKOGU

132 JA MÄRGID

GRETE-LIINA ROOSVE 132C

11. november oli arvatavasti tervele kooliperele üks tore päev. Esiteks olid tunnid 10 minutit lühemad ja põhikool sai kõvasti varem koju kui tavaliselt. Gümnaasium aga peale 7. tundi veel koju minna ei saanud. Algas traditsiooniline märgiaktus, kus 132. lend sai rinda koolimärgid. Abituriumi jaoks oli see eriline sündmus, sest varasemad kaks aastat olime saalis istunud ja teistele plaksutanud, kuid nüüd saime ise päevakangelased olla. Märgid rinnas, said ka meie lennule armsad õpetajad endale märgid numbriga 132. (Väike tip ka tulevastele abiturientidele: kui plaanite olla üks nendest, kes õpetajale märgi üle annab, siis tasuks enne kellegi

teise peal selle rinda panemist harjutada, muidu satute lihtsalt natuke piinlikusse olukorda.) Kuulasime ära direktori, õp. Vahenurme ja Hanna-Greth Peetsoni kõned, mis tekitasid hinge veel erilisema tunde, et koolilõpp on lähedal. Peale aktust saime ka meie kodu poole asuda, kuid kella kuueks olime oodatud tagasi koolimajja märgipeole. Kool oli täidetud ilusalt rietatud gümnasistidega, aulas mängis muusika ja kohal oli isegi bänd, täitsa pidulik tunne tekkis. Tantsida sai kõvasti, eriti võhmale võtsid kõiki kindlasti Piret Otsa ringtantsud, mis olid täitsa trenni asemel. Öhtu üheks naelaks oli limbovõistlus, kus sai näidata oma painduvust suusa alt läbi minnes.

Võistlejate rivi oli ääretult pikk ja lõpuks jäid vaid suurimad publikuhullutajad alles. Võitja Morgan Puusti kommentaar pärast publiku ahhetama panemist: „Päris naiss, aga muud võimalust ei olnud, burks oli õhus.“ Täpsemalt tundis võitja rõõmu, sest sõlmis hetked enne viimast limbosuusa kõrgust ühe rebasega burgeri peale kihlveo ning selle ta ka võitis. Kella üheksa ajal tuli paraku rebastel ja usinatel UT-kirjutajatel koolist lahkuda ning maja jäi vaid kaheteistkümnendike ja õpetajate päralt. Toimus salajane tseremoonia, mille detaile saab kogeda ainult 12. klassis, kuid võin öelda, et süüa saime ka ja tuleb kiita 133. lendu tubli töö eest. Kokkuvõttes sai see eriline päev ilusa lõpu.

RINGTANTS
FOTO: ERAKOGU

IDEAALNE PEAMINISTER

MIKAEL RAIHHELGAUZ 132B,
UKU KANGUR 132B

Ühel ilusal sabatiõhtul istusid Uku ja Mikael maha ning hakkasid mõtlema, milline peaks olema Eesti Vabariigi ideaalne peaminister. Otsustasime joonistada pildi meie unistuste valitsusjuhist ja lisada sellele mõned täiendavad märkused. (NB! Järgnev kujutis on eriti ohtlik ning selle kujutamine võib esile kutsuda tugevat vasaktunnet. Palume kodus mitte järele teha!) Loodame, et selle abiga suudate õigel hetkel parima kandidaadi ära tunda (nagu neid oleks mitu).

- Ideaalne peaminister tuleb võimule vasakpöörde tulemusel, hirmutades surnuks kogu endise neoliberaalse eliidi.
- Ideaalse peaministri vasakpöörde on nii oskuslikult korraldatud, et paistab kõigile tavalise koalitsioonivahetusena. Vaid kõige valgustatumad kodanikud teavad, millist ohtu uus valitsus Eesti riigile kujutab.
- Paar päeva pärast ideaalse peaministri võimuletulekut ei tea enam keegi, millal viimati neid "valgustatud kodanikke" nägi.
- Neoliberaalid kardavad, et ideaalne peaminister kehtestab astmelise tulumaksu. Veidi targemad kodanikud aimavad, et sellega asi ei piirdu ja võimu haaranud kapikommunist hakkab tõenäoliselt ka tootmisvahendeid riigistama. Keegi ei oska arvata, et ta läheb veelgi kaugemale ja teeb isegi hambaharjad ühisomandiks.
- Selleks, et Eestis oleks korralikule põhjamaale kohaselt kolm last iga pere kohta, riigistab ideaalne peaminister ka rahvastiku taastootmise vahendid ;) ja jaotab kõik lapsed võrdselt ära.
- Ideaalne peaminister on kui suverehviga ratas libedal teel, mis lisaks edasi veeremisele võib ka ootamatult vasakule keerata.

- Lahkarvamuste eemal hoidmiseks sööb ideaalne peaminister vaid kõige puhtamast ideoloogiaprügikastist (ja pakub teistelegi).
- Ideaalne peaminister kuulutab Internatsionaali uueks riigihümniks. Loomulikult pole sel mingit seost poliitiliste vaadetega – lihtsalt ilus laul.
- Ainus asi, mida ideaalne peaminister kardab, on stagnatsioon. Just seetõttu leiab ta viisi, kuidas neoliberaale tootmisvahenditest eemal hoida. Eriti kantnägusid – need pidavat eriti mündihaisu üles võtma.
- Võimalik, et ideaalne peaminister saadab kõik kantnäod Ruhnu saarele. SKT kasvab siis välkkiirusega.
- Ideaalne peaminister on ka välispoliitikageenius. Ta hoidub koostöölepingute tühistamisest ja igasugustest reformidest riigikaitse vallas.

- Moraalsete kriiside ajal jääb ideaalne peaminister alati rangelt erapooletuks. Üldiselt hoiab ta oma vaateid kui riigisaladust. Ükski ajakirjanik ei saa neist teada. Ja väga õige! Riigivaenlane ei hüüa küsides.

MEEDIA-LAAGER KARKSI-NUIAS

ANETTE MARIA OLGO 134B
IRIS LUIK 134C

KARKSI-NUIA ÜSIK KUUSK

Igal kevadel ja sügisel saavad mõnes Eestimaa linnas kokku gümnaasiumis õppivad ägedad koolinoored, kes tahavad osa võtta üleriigilisest noorte meedialaagrist. Seda korraldavad Tartu Ülikooli vaprast tudengid, kes õpivad ajakirjandust või töötavad uudistetoimetustes. Sel novembrikuul toimus laager Karksi-Nuias, August Kitzbergi nimelises Gümnaasiumis. Reaalkool oli esindatud kuue 10. klassi noorega – Rene, Brita, Hanna, Anette Maria, Irise ja Maianiga.

Karksi-Nuia oli tõesti täielik seik-

lus, sest bussisõit oli ehtne „Tunne Eestimaad“ reisipakett: sõitsime läbi kohtadest, kuhu satub heal juhul kolm korda elus. Kuna meil olid suurepärased reisikaaslased, lendas aeg õnneks linnutiivul.

A. Kitzbergi kooli jõudsid Anette Maria ja Maian esimestena, isegi juhendajaid ei olnud. Kehtis filmist „Kevade“ tuntud tsitaat: „Eks kaugeltnurgamehed peavadki varem jõudma.“ Kui juhendajad kooli jõudsid, paigutati varajased laagrilised klassiruumidesse. Erilise

boonusena said see aasta kõik kooli poolt madratsi. Orienteeruda võõras koolis oli „Mission: Impossible“. Mõne tunni pärast kogunesid kõik laagrilised aulasse, kus juhendajad jutustasid, mida see meedialaager endast kujutab ja kes meid õpetavad. Jagati igasugust infot, aga eriti rõõmsa tuju tekitas see, et tudengid viskasid meid jäätistega.

Edasi jaotati meid gruppidesse – kes sattus meelelahutustoimetusse, kes uudiste valdkonda, kes fotograafia kiirkursusele. Tegime alustuseks palju mängu, et õppida ära üksteise nimed, hobid ja isegi allergiad. Loomulikult hakkasime tegelema ka põhilise osaga: rääkisime, mis on uudis ja kuidas seda kirjutada. Kui tuli söögipaus, ei osanud me midagi erilist oodata, aga üllatusime meeldivalt, sest selle kooli toit oli üks meeldivamaid maitseelamusi viimastel nädalatel. Pakuti ahjukartuleid, kartuliputru, salateid, hakklihakastet, puuvilju ja erinevaid jooke. Teised koolid peaksid mõnikord nendelt kokkadelt nõu küsima.

Õhtul paluti meil ette valmistada näidend. Iga rühm võttis endale pimesi neli sedelit, kus oli kirjas inimese nimi, tegevus, kohtumispai ja tsitaat, mis ei seostunud omavahel üldse. Hiljem kanti need aula laval kõik ette. Naerda sai kõvasti, meie rühm ei suutnudki näidelda, sest lava peal tulid esinemishirmu asemel kallale naerukrambid. Žürii jagas hiljem

parematele eriauhindu ja preemiaid. Siinkohal tuleb kiita ühte tüdrukut, kelle karakteriks oli sünnitav naine, ja tõesti – pole elus mitte midagi nii hirmsat ja samas nii naljakat kuulnud, tema julgus kõigest väest nii kaua röökida oli imetlusväärne.

Südaööl hakkas pihta jooksumäng. Kooli peal oli kaheksa kohta, kuhu meie juhendajad olid ennast peitnud, meie pidime nad üles otsima ja igas punktis lahendama erinevaid ülesandeid – näiteks kirjutada luuletus, panna pimesi pilt kokku või mälu treenida. Jooksumäng kestis keskmiselt tunni, olenevalt sellest, kui hea orienteeruja oled. Tugevamad tegid pärast grupimänge.

Järgmisel hommikul oli ärkamine oi-oi kui raske. Isegi juhendajad olid sedavõrd väsinud, et hommiku-võimlemine jäi ära ja põõnati rahuga ajakavas lubatust tund kauem. Kõhud putru täis, suunduti töötubadesse. Nüüd läks töö lahti: alustuseks tehti toimetustes ajurünnakuid, kellest või millest artiklit kirjutada. Teemad leitud, jagati need omavahel ära ja saigi tegutsema hakata. Päev möödus kiiresti, iga grupp oma lugu tehes, näiteks Iris, kes oli siseuudiste rühmas, kirjutas koolis asuvatest madratsitest loo, mis pärast osutus ka sisetoimetuse parimaks. Nimelt tuli välja, et madratsid pärinevad Tallinki kruiisilaevadelt ja on kooli sattunud tänu ühele vilistlasele, kes Tallinkis töötab. Toimetuse töö vahepeal käisid laagris ka kuulsad külalised, kelleks sel korral olid Õhtulehe sporditoimetuse juht Ott Järvela ja Eesti Päevalehe ajakirjanik Piia Osula.

Õhtul, kui juhendajad olid kõigi lood ära toimetanud, asus tööle ööloom Mihkel ehk laagritele küljendaja. Vaene küljendaja ei saanudki tol ööl sõba silmale. Laagrilised aga veetsid viimase õhtu tantsides, lauldes, limbotades jne. Näiteks tantsiti üheskoos *Just Dance*'i „Rasputinit“ ja lauldi Smilersi „Mojitot“. Magama jõuti alles kahe paiku, tugevamad veel hiljemgi.

Pühapäevane hommikuvõimlemine küll toimus, kuid kahjuks jõudis reaalkatest sinna vaid Hanna, teised polnud lihtsalt võimelised nädalavahetusel nii vara funktsioneerima. Viimasel päeval toimusid kaks valik-

IRIS JA MADRATSID

loengut ja lõpetati toimetuste töö. Laagrilised said kätte ka laagritele Nui 4ax. Juhendajad märkisid, et sel korral tuli leht tõesti väga tugev ja kõik head lood kahjuks lehte ei mahtunudki.

Peale laagri lõpetamist, suunduti veel viimast korda sööma ja siis

hakkas iga roju oma kodu poole astuma. Reaalkate jaoks tähendas see kolmetunnist koduteed, millest enamus möödus õnneks Elroni pehmetel istmetel. Lõpetuseks võib öelda, et me ei jõua juba ära oodata kevadist multimeedialaagrit!

ÕÖKULL JA KITZBERGI GÜMNAASIUM

3DCREATIONIST

HANNA ELIIS TALVING 134B,
RENE ALEKSANDER TRUUTS 134C

18. novembril oli kella nelja paiku õues juba pime. Suundusin eduka idufirma 3DC.io peakontoris Pärnu maanteel, kui sain kõne härra Järvanilt. Kes veel ei tea, siis 3D Creationist on mobiiliäpp, millega saab kiiresti ja lihtsalt disainida ning printida 3D-mudeleid. Peakontori asemel saime kokku hoopis koolis, kuna äsja Soome laeva pealt saabununa on tee kooli kiirem kui kontoris. Istusime maha ja puhusime veidi juttu.

Kuhu läksite Te edasi õppima pärast Reaalkooli?

Kristjan Järvan: Plaanisin minna majandust õppima, kuid ma ei saanud tasuta kohale. Kõik eksamid olid 90 punkti ringis, aga kirjand oli 55 punkti (Kristi Koidu rõõmuks). Niisiis otsustasin minna Otsa kooli katsetele, kuid samal ajal olid toimumas Tartu Ülikooli akadeemilised testid. Juhuse läbi lubati mul Otsa kooli katsed suuliselt järele vastata, kui lähen testi tegema, ning läksingi vastama Tartu Ülikooli testile. Testi küsimused olid kentsakad ning üheks neist oli: “Mida tähendab tüüne?”. Õnneks olin kuulnud enne eesti räppmuusikat (täpsemalt Musta Q-d) ja nende laulusõnades käis see väljend korra läbi. Pärast katseid saabus mulle ühel hommikul kaks meili: esimeses teatati, et olen üks neist, kes on saanud 80 punkti ja kõikidele erialadele tasuta sisse. Teise pealkirjaks oli “Suur eksitus!”. Ehmatasin, kuid tuli välja, et olin saanud lausa üle 80 punkti. Nii et võib väita, et tänu eesti räppmuusikale sain Tartu Ülikooli sisse. Läksin õigusteadust õppima ja lihtsalt lõbu pärast tegin kaks eriala korraga ning sain kolmanda aasta lõpus majanduse baka.

Kas kaks eriala korraga Teid läbi ei võtnud?

Reaalkoolis käies olin harjunud juba sellise tohutu tööhulgaga. See tegi asja

lihtsamaks. Käisin gümnaasiumiga samaaegselt veel muusikakoolis ning tavaliselt astusin kodust välja hommikul kell 7, tagasi jõudsin õhtul kell 8. Olid veel kodutööd, mis jäid tihti poolikult tehtuks. Selle puhul oli ja on siiani oluline prioriteetimine: mis on oluline ja mis ei ole? Seetõttu, kui mul oli 4 loengut korraga, läksin sinna, kuhu mul vaja minna oli. Päris elus ei ole sul aega teha midagi ideaalselt. Vastupidi, sul pole kunagi aega millekski selliseks. Järelikult teed oma parima niigi piiratud ajaraamides. Valisin enda jaoks ained, kus käisin kohal ja kus mitte ning jah, tõesti, ma ei saanud ainetes, kus ma kohal ei käinud, A-sid, kuid sellisel juhul olin rahul ka B või C-ga.

Mis Te tegite peale ülikooli? Kas tööelule üleliikumise aeg oli pikk?

Tegelikult lähevad kõigi ülikooliaastad ühtemoodi. Esimesel semestril sõidab katus ära, vabadustunne tekib. Teine semester on eksistentsikriisi aeg. Kas see on minu aine? Peaks ma midagi muud tegema? Sa oled esimest korda oma elus mingi olulise valiku teinud ning tekib probleem, kas see on õige või vale. Minul tekkis see probleem advokaadibüroos, kus istudes 9st-5ni laua taga ning kuulates inimesi, kes tahavad kõik oma konkurentidele keerata, hakkad paratamatult mõtlema selle eetikale. Selle sama büroo juht soovitas mul ettevõtjaks hakata. Haarasin ideest kinni ning minnes juba mitmendat korda oma lemmiküritusele, *Garage48 hackathon*’ile, tegin seal väikese tiimiga prototüübi valmis. Tänu firma edule ja kasvule jätsin majanduse magistri pooleli. Mingit üleminekut tegelikult polnudki.

Kuidas Teie firma toimis?

Otsisin üles hea sõbra Eeriku, kes nägi asjas potentsiaali ning tegi nädalaga parema toote kui me originaalse tiimiga

oleks teinud aastaga. Võtsime inimesi juurde, kellega toodet arendada. Mingi hetk tuli välja, et esialgsel meeskonnal olid omad töökohad, õpingud ja ka lapsed. Ostsime nad välja, kuna aega neil ei jätkunud. Ka ei teadnud me algusest peale, mida me teeme. See väljamõtlemine ja arendamine koos tundmatusega oli äge, aga pagana raske. Oleks siis meie idee lihtne olnud või juba läbi proovitud. Kuid me kobasime pimedust ja oleme sellega praegu rahul.

Kas sa tunned Reaali vaimu vilistlasena, näiteks kohates kedagi sõrmust kandmas?

Jah, kindlasti. Soomes, kus hetkel ettevõttega oleme, ma seda ei kannan, kuid Eestis on olnud palju kordi, mil seda ühtsust olen tundnud. Ka kogu meie klass kannab neid kogu aeg. Need tekitavad mõnusa ühtekuuluvustunde.

Kui suur oli firma loomisega seotud risk Teie jaoks?

Ojaa... Riske oli palju ja need olid suured. Üheks nendest on näiteks see, et kui sa oled usaldusega alustaja, kellele on ideaalsed vahendid ning sa kukud läbi, on seda usaldust väga raske tagasi saada. On küll räägitud, et ebaõnnestumine on normaalne, seda peab tegema ja nii edasi, ja ega see pole ka vale. Lihtsalt järgmise asja õnnestumine on tõenäolisem juhul, kui eelmine on õnnestunud. Aga proovima peab! Minul endal pole enam seda hirmu ebaõnnestumise ees, kuna enne trombooni õppimist mängisin väikest tuubat, millest räägivad kõik puhkpillimuusika naljad, ja seda ma ei osanud alguses mängida ka. Enne igat arvestust teadsin ma, et terve muusikakool kuulab naerdes ning ma ebaõnnestun. Aga ikka ma mängisin, ja kukkusin läbi, kuni mul oli ükskõik. Nii saingi sellest hirmust üle ja olin lõpuks üks Eesti parimatest mängijatest oma vanuseklassis.

Ma saan aru, et laienesite firmaga Soome?

Sellega on selline lugu, et saime ühte kiirendisse, kuhu vaid vähesed välja valiti. Seal olid mentoriteks Soome ettevõtjad, kelle mängu mängisid juba 2000. aastal 40 miljonit inimest ja kes vastutasid kogu Nokia sisehangete eest, ühesõnaga olulised inimesed ärimaailmas. Meie esimeseks kliendiks sai üks nendest mentoritest, Angry Birdsi asutaja, kes kavatseb ehitada Eesti-Soome tunnelit. Läbi tema saame arendada ennast ja oma toodet.

Kui suur teie meeskond praegu on?

Meie tiimis on 4 inimest. Aga meie progejaid on 2, kellel on oma ettevõte. Mõlemad on kusjuures Reaali vilistlased. Neil on omakorda 3-4 töötajat (kes on samuti suures osas vilistased) ning kui neil hetkel muud tööd anda ei ole, abistavad nad meid. Nii lihtne see ongi!

On teil mõni eriline mälestust meie kooli õpetajatest?

Pole väga õpetajat, kes meelde ei jäänud. Tegelikult tekib õpilastel kindlasti tunne, et õpetajad peavad olema üliinimesed, kes on kohal, et aidata vaid õpilasi ja olla nende jaoks kogu aeg olemas. Vanemaks saades sa mõistad, et neil on ka oma pere, lapsed ja huvid. Mäletan, et Andres Raa kogub liblikaid külmkappi. Ja Reimann mängib süntesaatorit... Enda jutu järgi oli ta ükskord isegi Eesti Raadios. Kõik on omamoodi põnevad. Ka neist, kes teevad vigu, saad sa lõpuks aru. Ma polnud musterõpilane ega nautinud õppimist. Hinnetest ei sõltu sisuliselt mitte midagi (peale vanemate heakskiidu). Gunnar Polma kõned olid muidugi legendaarsed.

Kas põhikoolist gümnaasiumisse minnes midagi muutus?

Põhikoolist gümnaasiumi minemine oli ka keeruline. Põhikoolis oli iga päev koolis lust, aga gümnaasiumis toimus muutus: klassivennad seisis ringis, vaatasid igas vahetunnis ühte inimest, kes lahendas Rubiku kuubikut, ja nii pool aastat järjest. Põhikoolis juhtus ikka igasuguseid asju. Üks mu klassivendadest loopis kogemata 20-sendise mündi kolmanda korruse trepilt lühtrisse, mille üks klaas kildudeks läks. See on kõige legendaarsem lugu.

Pandi ka tööõpetuse klassis kampsuneid põlema mõnel korral. Lollusi tuleb teha, aga tuleb mõistlikult teha.

Kuidas teil poiste ja tüdrukute vahelised suhted olid?

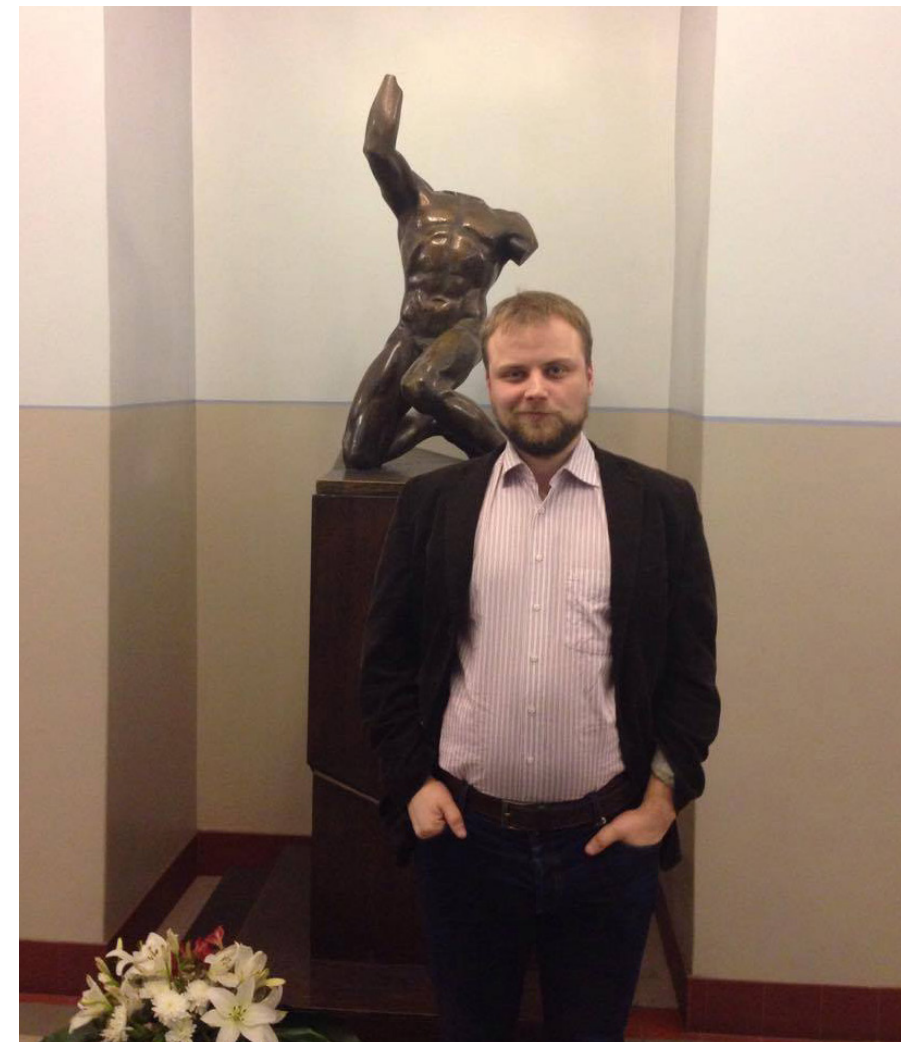
Algkoolis olid poiste ja tüdrukute klassid eraldi ja tänu sellele ei suheldud vastassugupoolega eriti palju siis kui mina tulin (viendas klassis). Olles tulnud väikesest maakoolist, tundus midagi väga valesti olevat. Justkui oleks barjäär meie vahel. Vananedes see õnneks paranes.

Lõpusõnu?

Leia suund, milles sa ebaõnnestud iga korraga vähem, nii jõuad sa kõige kaugemale. Aina enam peaksime valima mitte tööd, mida tahame teha, vaid probleemi, mida tahame lahendada. Mingil erialal töö tegemine pole omaette väärtus, küll aga on seda probleemi

lahendamine. Heaks näiteks sellele on jää. Kuidas jääd on inimesteni viidud? USA-s toodi algul Alaskalt suurte kuubikutega jääd lõunasse, et jagada seda igale inimesele eraldi. Sellest arenesid välja jäähallid, kus jääd toodeti. Palju hiljem, kuuekümnendatel, tulid külmkapid, kus igaüks sai ise enda jääd valmistada või hoida. Kogu loo moraal on see, et need, kes seda jääd lõikasid, ei olnud need, kes jäähallid leiutasid ja nad ei olnud ka need, kes külmkapi leiutasid. Kasil oli sama probleem, kuid töö kaotasid järkjärgult need, kes seda ei lahendanud, vaid tegid oma tööd. Kui sa pidevalt küünalt paremaks teed, ei jõua sa lambipirnini.

Asi pole ju selles, kas sa tahad olla loomaarst või merebioloog, vaid selles, mida sa tahad maailmas parandada. Reaalis leiad sa ka neid, kellega koos seda teha. Erinevus spetsialiteedis aitab meil täiendada üksteist!

KRISTJAN JÄRVAN
FOTO: RENE ALEKSANDER TRUUTS 134C

KRISTJAN BAIKOV JA ERKO OLUMETS

MINU GENNADI

11.11.16

7:58

Veiko Toomlaidu ei ole oma kabinetis. M.S on. “Mis on?!” hüüab ta. K kehitab õlgu. E sulgeb ukse.

8:01

Jõudnud väiksesse majja, avaneb E ja K ees ebatavaline pilt: kamp punaste särkega poisipõnne kargavad ringi mööda väikse maja fuajeed. K surub ennast neist läbi, E küsib: “Kas te tunnis ei peaks olema?” Punasärklased raputavad pead. Imelik. Gennadi töötuba on lukus ja pime. “Ootame,” tähendab K.

8:30

“Äkki tal algab tööpäev 9-st,” ütleb K. “Võib-olla,” vastab E.

8:32

Juta vihastub: “Kuhu nüüd poisid? Mis te siin ringi tõllerdate edasi-tagasi?” Jutal asi selge, on valmis meid isegi aitama. “Kas te annaksite meile V.T numbri?” “EI, aga ma helistan talle, kumb teist räägib?” K eemaldub kiiresti. E võtab toru. Selgub et Gennadi tööpäev ei alga enne kella üheksat.

9:05

Gennadi lõpuks saabub. K selgitab meie kohaloleku põhjust. Gennadi noogutab targalt. Tööplaan paigas, suundutakse kööki köögiviljalõikamismasinat parandama. Sööklatädid rõõmustavad, nende lemmiktöömehel on ärateenitud abilised lõpuks olemas. “Gennadil on palju abi vaja, ta teeb kõike siin üksi,” lisades veel, “aga ta on kõige peale meister!” Jaa, Gennadi astub targalt masina juurde seda uurides-puurides, samal ajal kui söökla personal üritab talle seletada, mis masinaga õigupoolest lahti on. Gennadi hakkab masinat lahti võtma.

9:30

Järsku taipavad E ja K, et Gennadi on salapäraselt kuhugi kadunud, kuid tööriistakast lesib jätkuvalt masina kõrval laua peal. “Ilmselt läks midagi tooma,” arvab K. Üks tädidest toob poistele õuna ja pärleb neilt imestunult: “Ja kus Gennadi on?” “Ei tea,” vastab K.

9:38

Gennadi naaseb, naeratus näol.

9:55

Gennadi annab alla, käsib kokatädidel masina tootjad kohale kutsuda. Masin 1:0 Gennadi.

9:57

Pärast köögist lahkumist oleme läbinud Reaali telgitaguste labürindi: meie ja köögi vahel seisab ainult 5 meetrit, kuid sellel teekonnal oleme suutnud läbi minna 5 uksest. Äkki on Gennadi meid eksitanud? Äkki soovib ta, et me ei leiaks tagasiteed? Ei, uksi on lihtsalt palju. Jõudnud boileriruumi ette, avab ta järjekordse ukse ja vajutab lülitile. Meie ees avaneb nõukaaegne keeruline süsteem paljude väänlevate torude ja pisikeste näidikutega. Gennadi mõistab ruttu, milles viga seisneb ja kaob jälle.

10:10

Gennadi saabub pööningult, nägu taas naerul. Ta kutsub meid tagasi boileri rüppe, osutades näidikule. Näidud on tagasi normaalseisundis.

10:20

Gennadi ja ta 2 jüngrit on tagasi väikese maja keldris. Gennadi sõnab siis abilistele: “Poisid, minge ja parandage garderoobis 2 nagi.” E haarab kaasa Gennadi antud drelli ja K 2 tervet nagi koos kruvidega. Jõudes garderoobi, hakkab E pihta. Kogu töö võtab aega umbes 10 minutit. Rahulolevad E ja K liiguvad tagasi punkrisse väikses majas.

10:45

Gennadi annab poistele uue ülesande: käia neljas klassiruumis ja kontrollida, kas seal ikka kõik lambid töötavad ja ukсед kinni püsivad. Julgus kokku võetud, asuvad poisid teele.

10:51

Esimene klassiruum on numbriga 202. Kõik teavad, et see on legendaarne füüsikaklass. E ja K koputavad uksele, kuulevad vaikset hüüdu: “Sisse,” ja sisenevad ruumi. Tõepoolest, 2 lampi ei tööta ja vajavad vahetust. Paberile, mille Suur G poistele andis, läheb kirja vastav märge. Järgmine klassiruum on 411, inglise keele klass. Sealsed toimetused

11:20

Gennadi pöördub K poole: “Lähme liistu paigaldama.” Nii nad siis lähuvad nagu kolm musketäri söökla poole. Liist saab vahetatud 5 minutiga. “Classic Gennadi,” ütlevad E ja K nagu ühest suust.

11:31

Tagasi keldrisse jõudes ütleb G: “Poisid, ma näitan teile, kuidas lukke parandada ja muuta.” Ta seletab poistele, kuidas töötavad lukud ja mismoodi neid muuta. Seejärel on minek klassiruumi 409, sest õpetaja Vahenurme klassis ei seisa uks kinni. Jõudnud sihtpunkti, asub Gennadi kohe töö kallale. Ei lähe paari minutitki, kui Gennadil on lukk uksest välja saadud ja samm uuesti keldri poole seatud.

11:50

Tagasi Väiksesse Majja jõudes ütleb Gennadi: “Nii, nüüd lähme õpetajate tuppa seina parandama.” G askeldab seina kallal umbes kümme minutit. Seejärel ongi auk seinas parandatud. “Nüüd peaks küll kotis olema,” ütleb G.

12:40

G kabinetis istume 40 minutit. Seejärel mõistavad nad, et on aeg lahkuda. “Spasiba za vsjo,” ütleb K, E noogutab samal ajal jaatavalt. “Zdelajem odnu fotagrafiu na pamed,” lisab K. Gennadi on nõus ja päeva lõpuks saab Gennadi koos oma jüngritega selfi tehtud.

Päeva kokkuvõtteks võib öelda, et see oli üllatavalt huvitav. Ei olnud ainult naela seina toksimist, vaid ka asju, mida niisama paugupealt ei oskakski teha. Töövarjuks läheks loomulikult uuesti, kuid tulevikus me sellist tööd teha ei suudaks. Lihtsalt juba ainuüksi mõte sellest, et selles klaustrofoobilises keldris iga päev tunde veetma peaks, on hirmuäratav.

KARIKATUUR. GÜMNAASIUM ON VABATAHTLIK
AUTOR: AMEUS

TÕÕVARJUPÄEV

HANNA ELIIS TALVING 134B

Kelle juures käisid töövarjuna?
Peep Talving on PERHi Erakorralise kirurgia keskuse juhataja ja ülemarst. Ta omandas doktorikraadi Rootsis Karolinska instituudis traumakirurgia alal. Pärast seda on ta töötanud Ühendriikides, New Yorgis, Kaplinnas ja Los Angeleses nii arsti kui ka ülikooli õppejõuna.

Kuidas möödus sinu päev?
Avades kell 5:30 hommikul silmad, mõtlesin korduvalt, et jätan asja sinnapaika ja keeran lihtsalt voodis teise külje. Aga kuidagi ma ennast siiski püsti ajasin ning pärast seikluslikku teekonda mööda Mustamäe tänavaid leidsin end Põhja-Tallinna Regionaalhaigla parklast. Doktor seisis seal oma California ülikooli nokamütsiga ning nii varajase kellaaja kohta natuke liiga laia naeratusega. Kiire kõnnakuga tõttasime kuuendale korrusele tema kabinetti. Sinna oli jõudnud ka 21. KK abiturient ja Treffneri tüdruk, kelle haarasime endaga kaasa terveks päevaks. Kui tutvused olid tehtud ja päevaplaan välja mõeldud, oli aeg esimeseks koosolekuks. Osakonna arstid raporteerisid viimase 24h olulisemaid sündmuseid ja surmasid, arutati uute patsientide probleeme ja raviplaane. Seda tehakse selleks, et kõikide osakondade ülemarstid saaksid (järjekordsel koosolekul) omavahel informatsiooni jagada. Arstide juttu kuulata oli väga põnev, kuid minul oli algul raske leppida sellega, et surm on nende jaoks nii tavaline asi ja seda juhtub nii palju vaid ühe ööpäeva jooksul. Lisaks tegid asja keeruliseks ametispetsiifilised sõnad, mida rohkelt tarvitati.

Visiit (ringkäik oma osakonna patsientide juures nende ülevaatamiseks, diagnooside panemiseks ja ravi planeerimiseks) oli minu päeva kõige masendavam osa. Astudes osakonda sisse, ootas meid terve kaader arste, õdesid ja üliõpilastest töövarje. Dr. Talvingu juhatusel astusime sisse palatitesse, mis olid täis vaid eluheidikuid ja vanainimesi. Paljud olid väga adekvaatsed ning heatujulised, kuid oli ka erandeid.

Kõige enam puudutas mu hinge üks vana naine, kelle haigus polnud kõige tõsisemate killast, kuid siiski oli ta hirm nii suur, et naine oli enne meie tulekut pisikesele paberilehele oma lähedaste kontaktandmed üles kirjutanud. Paberit õele ulatades lausus ta: “Ma olen nii mures, palun, ma panin siia oma poja telefoninumbri...”

Pärast seda pidin hetkeks lausa eemale astuma. Enne töövarjupäeva, kusjuures olles kasvanud peres, kus arste on rohkem kui küll, ei arvanud ma eales, et see vaimne koorem, mis arstiametiga kaasneb, on nii suur. Haiged vanad naised, kelle kõige suurem soov on surra ning edasi liikuda; elu hammasrataste vahele jäänud mehed, kes külmetavad talviti oma jäsmed otsast ning kaotavad seetõttu igasuguse lootuse täisväärtuslikule tulevikule; ja teismelised, kes joobes autojuhi tõttu ei pruugi uuesti kõnelema hakata – kõik nad tekitasid lootusetuse tunde. Õnneks kinnitati mulle korduvalt, et sellega harjub kogemuse kasvades ära.

Ülejäänud päev möödus kolme keerulisema juhtumiga tegeledes. Lõikusel käisime kahel korral, esimene oli

sapikivide eemaldamine laparoskoopiaga (meetod, mille puhul ei lõigata inimest lahti, vaid sisenetakse kaamera abil läbi paari augu kehasse) ning teine oli apendiksi ehk ussipiku eemaldamine samal meetodil. Peep seletas meile selgelt ära, mis pidevalt toimus, ning seetõttu olid opid palju põnevamad.

Päeva viimase osa veetsime intensiivravis, kus lahendasime lihasõõjabakteri mõistatust. Arstid nägid suurt vaeva selle diagnoosimisega ning tänu sellele õppisin jälle midagi. Õppisin, et arsti töö on väga subjektiivne ja mitte kunagi ei saa milleski kindel olla, kuna iga olukord ja inimene on erinev. See ongi see, mis teeb selle ameti nõnda keeruliseks.

Töövarjupäev oli üks üliäge kogemus ning ma õppisin selle päevaga rohkem, kui ma eales koolipingis istudes oleksin. Bioloogilised võimed arenesid ja lihased ka, kuna arstid jooksevad kogu aeg. Meditsiin on mulle kindlasti hingelähedane ja armas, kuid arsti minust tõenäoliselt ei saa. Aga mu päev oli tore, kohtusin uute inimestega ja muutsin isegi oma väärtushinnanguid! Minge ka!

DOKTOR PEEP TALVING
FOTO: HANNA ELIIS TALVING 134B

LUULEBATTLE

Novembrikuu luule*battle*’i märksõnadeks olid seekord: sürrealistlik, sinisilmne, stiihia, kohuke, põlisvähemused ja maniakaal-depressiivne. Kõlab paraja väljakutsena? Viska pilk peale ja vaata, kuidas lahendasid tavatu sõnade kombinatsiooni kolm julget luulemeistrit!

STIIHIA ERKO OLUMETS 134A

kui sa suudaksid olla
sina ise
omaenda mina
mitte oma südame põlisvähemus
siis võib-olla

sa näid nii sinisilmne
naivne nagu pasteeit
aga siiski sõbralik nagu kohuke

ma ei ole ainult su
maniakaal-depressiivne häire
(kui sa soovid)?

see näib nii sürrealistlik
aga ikka oled siin
see haarab mind nagu
mitte miski
ja juba ma kukungi

2. ANETTE KUUSEORG 133B

minu lumehelveste stiihia
ei kandu kusagilt
määramata paigust
minu maniakaal-depressiivne olemus
määrata elu üürikeseks
ei lunasta su patte
sürraalne silmus
mu veel põlisvähemuses
kaastarbijate kohukeseletis

minu sinisilmne
pilk ei taha enam
vaadata

TULEVIKU SURVE ALL HANNA-INGRID NURM 132B

Veel üks hommik talvehall
vaatab, kuis sünn kohukest
su köögis, üksi, ümber sall,
ta otsib naerulohukest.
Aga köögis olen ainult mina
ja mul ei teki naerulohke
ka siis, kui hullu lõkardina
kustutaks me mureohke ...
Ei. Jah. Võib-olla.

Maniakaal-depressiivne eluvaim
põlisvähemusteks taanduma peaks.
Kuid eitamine, minu nimekaim
saab veel saatustlikuks veaks,
sest olin liialt sinisilmne,
ennast, meid kui und ma löin ...
Tont võtku! Juba kohe ilmne
oli see, mis suudan, võin.

Nüüd siis selle stiihia toel,
nimi armastus tal vist,
võitnud-kaotan’d mingil moel
ma olen elu imelist.
Miks ei ole maailm
sürrealistlik?

4				8		6		2
	2						8	
8		7		2	1	5		
		4	8		3			
5		3		7		4		6
			5		4	8		
		9	7	5		3		8
	5						6	
7		8		4				5

		5	3	1	8			
		8						4
1				4				6
8					7			
				3				
		7	9		5	4		
5	7					3		
							6	1
		4		7	6		8	9

THE MAGICAL UNICORN
WONDERLAND OF REAAL
EHK REAALI TEGUSAD
SELTSIMEHED -

KARL ERIK MÄRTSON

Reaali gümnaasiumi viiulivirtuoos Karl Erik Märtsen (133a) on lõpetanud Kuusalu Kaunite Kunstide kooli kiituskirjaga ning pole peale seda ehk peaaegu kolm aastat üheski viiulitunnis käinud. Seda aga ei ütleks keegi, kes teda sooloesinemistel või ka Lahemaa Rahvamuusikute kontsetidel kuulma juhtub. Seda ei öelnud ka Reaali rahvas eelmisel vabalaval, kui valis Märtseni publiku lemmikuks. Märtsen, kes on tegelikult 1. kategooria rahvapilli viiuldaja, eelistab inimesi pahviks lüüa peamiselt Lindsey Stirlingu loomingu kaverdamisega. Tänu oma viiulimängule on ta esinenud muuhulgas Lõuna-Koreas, Moldovas, Gruusias, erinevatel vabadel lavadel ja jaanituledel. Tema mängule annab mõtte ja hoo see, kui inimesed tulevad peale kontserti tema juurde ning on tema viiulimängust vaimustuses. Olgugi, et tal on taskus lausa kaks viiulit (akustiline ja elektri), on tema tulevikuplaanid muusikast kaugel, peamiselt arstiteaduskonna piirimail. Hoolimata tulevikuplaanidest saab Märtsenit esinemas näha juba vähem kui kuu aja pärast Tallinna Prantsuse Lütseumis toimuval G5 heategevuskontserdil või Realkooli jõulukontserdil koos Kaspar Klugega.

TEKST:
AMEUS

AMEERIKALIKUD ŠOKOLAADIKÜPSISED

BRITA KÄRT VÄHEJAUS 134B
IRIS LUIK 134C

Täna reisime me kaugele läände ja toome teie ette retsepti kõige tõelisematest Ameerika šokolaadiküpsistest. Mis oleks parem külmal hingedekuuõhtul kui

- 240 g nisujahu
- 1,5 tl küpsetuspulbrit
- 0,5 tl soola
- 140 g magedat toasooja võid
- 100 g fariinsuhkrut
- 150 g peenikest suhkrut
- 1 suur muna
- 1 tl vanilliekstrakti
- 250 g tumedat šokolaadi (vähemalt 70% kakaosisaldusega)

Sega mõõtekannus jahu ja küpsetuspulber omavahel. Hõõru toasoe või fariin- ja tavalise suhkruga kohevaks. Lisa edasi vahustades muna ja vanilliekstrakt. Seejärel sega õrnalt juurde jahusegu ning viimasena jämedalt hakitud šokolaad. Suru tainas käte abil ühtlaseks pätsiks, pane kaussi ja kata toidukilega. Pane vähemalt ööpäevaks tainas külmkappi tahenema. Võta tahenenud tainas külmkapist välja ja võta suure lusika abil sellest parajaid taignapalle. Suru käte vahel taignapall pätsiks ja tõsta küpsetuspaberiga kaetud

maitsvate šokolaadiküpsiste nosimine. Kui mandariinidest juba üledoos, võib šokolaadiküpsistele üle minna. Ajalootunnis ju hea ampsata...

ahjuplaadile. (Kui tainas pehmenema hakkab, siis pane uuesti külmkappi tahenema.) Jäta küpsiste vahele piisavalt ruumi. Küpseta 175-kraadises ahjus 15-20 minutit, kuni küpsised on servadest kuldsed ja keskelt veel heledad. Võta küpsetusplaat ettevaatlikult ahjust välja ja libista küpsised kohe mingile alusele jahtuma! (Küpsised on ahjust välja võttes veel üsna pehmed, aga jahtudes tahenevad ja muutuvad servadest krõbedaks.) Naudi küpsiseid soojalt koos külma piimaga, head isu!

KÜPSISED

AGA MULLE MEELDIB MARDIPÄEV!

ELINA KENGSEPP 135B, ANETT SANDBERG 135B,
EMMA ROOTALU 135B

Vahetult mardipäev seljataha jäetud, tatsasime koos Väikesesse Majja esimese klassi koolijütse küsitlen. Sisenesime 1.A klassi ja vähem kui sekundiga oli viimne kui üks õpilane püsti. Vot selles teevad nad küll meile, suurele majale, silmad ette. Vötkem eeskujul!

Marti jooksid üle kolmandiku õpilastest, muljed olid värsked ja kes neist siis rääkida ei tahaks.

Nii vaatas meile vastu entusiastlik kätemeri, kellest õpetaja valis välja Eleanor, Marta, Mia, Mirdi, Hendriku ja Gregori. Viisime lapsed kunstitunnist eemale ning sammusime nendega pisikesse inglise keele klassi. Neid astmeid mööda kõndides saime nostalgiahetke osalisteks: aastaid tagasi jooksis ju meiegi seda treppi mööda üles, istusime selles samas inglise keele klassis ja laulsime koos tähestikku. Nüüd oma väikeseid kooliõdesid-vendi vaadates rändasime justkui ajas tagasi. Mälestused aga mälestusteks, sest seejärel sättisime toolid ringi ja hakkasime, ise küsimustega veidi kaasa aidates, laste muljeid kuulama. Siit need tulevad!

Milline näeb välja õige mardisant?

“Ta peab olema vanade riietega ja pahurpidi riietega.”

Milline näeb välja õige kadrisant?

“Tal on punased põsed ja nägu on valge.” Üks lastest teatas ka, et kui tema kadrisandina jooksmas läheb, paneb ta selga valge rätiku.

Millised nägite teie välja, kui te jooksmas käisite?

Ühele tüdrukulest oli ema silmapliatsiga vuntsid ja habeme ette teinud. Teisel aga oli ees isetehtud mask.

Kas te tahate katri ka jooksmas minna?

Kõik tüdrukud hüüdsid kooris “Jaaaa!”. Poisid aga raputasid agaralt pead ning

ütlesid kindlalt “Eiii”.

Küsisime neilt: “Miks?” ning saime vastuseks, et ühel ainsal korral, kui poisid olid kadripäeval jooksmas käinud, läks neil halvasti. Täpsustusi me neilt aga ei saanud.

Kas te halloween’ist teate midagi?

Muidugi on meie esimese klassi koolijütse sellest pühast teadlikud ja nende vastus oli üksmeelne “Jaaa”.

Mida te teate?

“Õue pannakse kõrvits ja kõrvitsa sisse pannakse küünlal.” Üks poistest oskas ka teadvustada, et halloween on Ameerika püha. Kui tema klassiõde sellele juurde lisas: “Ja Inglismaa!”, tekkis laste keskil vaidlus. Ühed ütlesid, et halloween on ainult Ameerika oma, teised aga vastu, et ometi on Inglismaal ka mingi osa. Teades, et halloween on välja kujunenud Iirimaa, sealt Ameerikasse rännanud ja Euroopasse tagasi jõdnud, võime öelda, et kõigil oli tolles vaidluses mingil määral õigus.

Kumb teile rohkem meeldib?

Kõik ütlesid kindlal meelel, et mardipäev.

Kas teile meeldib rohkem kadri- või mardipäev?

Selle küsimuse vastused võis selgelt kahte leeri jagada: poisid hüüdsid koos: “Mardipäev!” ja tüdrukud hõiksid: “Kadripäev!”. Nagu ikka, siis reegel kinnitab erandit, leidus ka meie intervjueritavatest ainulaadne arvamus. Nimelt tõstis üks tüdruk käe püsti ja ütles, et talle meeldib madripäev.

Kas keegi käis ka halloween’i jooksmas?

Tuli välja, et mardipäevalised ei jätnud ka halloween’i unarusse! Seitsmest lapsest viis käisid 31. oktoobril kommi või pommi küsimas. Kolm neist riietusid nõidadeks, üks muumiaks ja üks zombie’ks.

Mida te teete, et mardi-kadripäeval kommi välja teenida?

Seda küsimust saatis ideederohkus. Kõigepealt kuulsime traditsioonilisi vastuseid, näiteks tantsimine, laulmine ja pillimäng. Nii nagu tavaliselt, anti ka see aasta õnne, aga tüdruk rääkis, et nemad lasid majaelanikel võtta paberilipikuid, kus peal olid kirjas õnnesoovid. Muidugi esitati ka mõistatusi ja neid tahtsid nad meile palju anda. Siin on mõned teilegi:

Istub aia peal, mustad püksid jalas
Suvel seisab, sada mantlit seljas
Üheksa mehe ramm, ühe mehe jõud
(vihjeks anti: ta elab metsas)

Mis oli jooksmise juures kõige lähedam?

Esimesena saime kohe vastuse: “Et sai kommi!”, mille peale kogu seltskond lõbusalt naeris, kaasa arvatud meie muidugi. Veel vastati: “Et saime mandariine”, “Et sai joosta”, “Et sai uusi sõpru.” Selle juurde tuli kahelt sõbrannalt ka vahva lugu: “Üks pere, kus oli kaks poissi, ütles, et me võiksim ka siis tulla, kui me mardisandid pole.” Küsimise peale kinnitasid tüdrukud, et nad kindlasti ka lähevad.

Kooliõed-vennad tagasi tundi saadetud, hakkasime me ise jälle Suure Maja poole astuma.

Jagasime muljeid Väikesest Majast ning meid kõiki saatis üksmeelne hea tuju. Oli väga ergutav näha nõnda suurt entusiasmi keset pikka koolipäeva. Tekitas ka head meelt, et lapsed teavad ja hoolivad eesti traditsioonidest. Tundub, et Reaali esimese klassi õpilaste teadmistest saab täitsa tõese maailmapildi kokku panna, vähemalt võib nii öelda mardi- ja kadripäeva ning halloween’i kohta. Jäi mulje, et nemad jäid endi mardipäevaga rahule. Loodame, et teiegi ei pettunud!

PALJU ÕNNE!

Erkki Otsmann	01.12	Kai Anier	15.12
Reet Libe	02.12	Anna Helena Saarso	21.12
Kätlin Hein	09.12	Maarja Kell	23.12
Mart Kuurme	11.12	Kaie Saar	23.12
Anu Kell	13.12		

ÜTLUSED

Madis Somelar: "Henrik, n nagu neeger."

Õpilane: "Ühe või kahe s-iga?"

Somelar: "Jah."

Somelar: "Miks eestlased iga nädal saunas käivad? Et ristiusk jumala eest külge ei jääks."

Somelar: "Kes sa siis oled? Mehaanik? Melanhoolik? Alkohoolik?"

Somelar: "Eesti õpetajate nimed kantakse varsti Punasesse Raamatusse."

Somelar: "Hästi huvitav on seal direktsioonis istuda, kui mult küsitakse selle laada kohta. Mis ma vastan siis? F***, ma ei tea sellest laadast midagi."

Mirja Särg: "Naftat pole, kuningat pole, aga Skandinaavia maade hulka tahaks ikka kuuluda."

Särg: "Kui ma võtan oma nimeks Lihamees27, siis ma võin ka kommentaariumis sappi ja sitta laiali loopida."

Särg: "Klassikalist tragöödiat vist katseklaasilapsega võrrelda ei tohi..."

Särg: "Ma mõtlesin, et on niisama tavaline kott – võin jalaga anda küll."

Särg: "Õpetaja Heli Ahuna tabab valesid õhust. Kui näiteks teatri laval on midagi, mis ei ole ajalooliselt päris õige, siis õpetaja Ahuna hakkab roheliselt vilkuma."

Karamkova õpilasele: "Oh, kallis, annaks jumal sulle ainult mõistust!"

Piret Karu: "Ekvaator on siin põhjapoolkeral."

Piret Karu: "Kas üks õpetaja jõuab kõik ära küsida?"

Õpilane: "Madis!" (hiljem)

Piret Karu: "Kes on Pärnu ranna külastaja?"

Õpilane: "Madis!"

Villu Raja: "Kui keegi ütleb, et ta elul on siht, jääb see mulle täiesti arusaamatuks. Igal sihil on kaks suunda."

Raja: "Näe, sõnakordus tuli sisse. Ja veel Mirja Särje klassis."

Raja: "Kui õige valem läheb meelest, siis kasuta millist valemit tahad."

Õpilane: (vaatab tõestust) "Issand jumal!"

Raja: "Lihtsalt "õpetaja Raja" võib ka öelda."

Reimann: "Bioloogid ei tea ka vist mitte midagi, ütle mis sa ütled, ikka ei ole rahul."

Vatsel: "Võta paber ja hakka sünnitama."

Veskimets: "Kas teise korruse taimed on peas?"

Õpilane 1: "Käopäkk."

Õpilane 2: "Karukell."

Õpilane 3: "Anu Kell."

Veskimets: "Kuidas näeb välja pühapäevahommik ilma pannkookideta? Nagu esmaspäevahommik."

Veskimets: "Õnneks mõtlesid naised välja mehed, et saaks paljuneda."

Viil: "You start with Dear Mr/Ms Brown."

Õpilane: "That's racist."

Reaali Poiss ootab ütlusi!

Palun tooge enda kogutud õpetajate ütlused meie neljandal korrusel olevasse postkasti või kirjutage need siia:

PEATOIMETUS KÜLJENDUS TOIMETUS

KEELETOIMETAJA KUJUNDUS TOIM. NÕUANDJA AITÄH

KAANEFOTO KARIKATUUR LEHE NR

Mirel Mesila 133C, Kertu Johanna Jõeste 132B

Joosep Viik 132B

Uku Kangur 132B, Birk Sepp 134B, René Piik 134A, Maian Lomp 134C, Rene Aleksander Truuts 134C, Johanna-Stina Idla 133C, Iris Luik 134C, Mikael Raihhelgauz 132B, Anette Kuuseorg 133B, Brita Kärt Vähejaus 134B, Kristofer Mäeots 134C, Hanna Eliis Talving 134B, Anett Sanberd ja Elina Kengsepp 135A

Tarmo Pungas 134A, Susanna Mett 134A

Rait Kohava viil!130

Kaia Kivitoa, Mirja Särg

Kristjan Järvan, Gennadi, Karl-Ander Kasuk 132C, Liis Hiie 132C, Grete-Liina

Roosve 132C, Anette Maria Olgo 134B, Kristjan Baikov 134C, Erko Olumets 134A,

Hanna-Ingrid Nurm 132B, Emma Rootalu 135B

Kertu Johanna Jõeste 132B

Ameus

140